

nadors de les lloïtes democràtiques, i es vaïda aquesta col·laboració, posada la seva força al servei de l'utilitarisme de classe en tots els seus extrems, va mimvar el civisme, la conseqüència en els deures ciutadans, i llavors, fatalment, la Dictadura va implantar-se.

No s'ha de negar a l'obrer el legítim dret a defensar fins on sigui possible els seus interessos com a element promotor de la riquesa privada. Es inútil no considerar-lo com a potència dintre les relacions del capital i del treball, i que representa igualment com el patró, la balança econòmica. Són dos extrems oposats, però no incompatibles, sobretot en allò que és inherent als deures de ciutadà quan li pertoca fer us de les llibertats que regulen les lleis, i que la seva omisió en moments determinats, provoquen les exaltacions i desmesures que fatalment en reben les conseqüències totes les classes socials.

Es de lloar aquests inicis de participar la classe obrera en el gran debat polític social que es prepara, encara que no renunciïn al seu lloc, així com es col·loquin no enfront sinó al costat d'aquell partit que coincidint amb la seva ideologia, lluita per a defensar els seus drets, igualment com a la llibertat, que es el fi primordial que avui com ahir ens anima.

(Del «Diari de Sabadell»).

El que no ha de passar per la censura

D'una carta dirigida als periòdics de Madrid pel cap del Gabinet d'Informació i Censura:

«En cumplimiento de instrucciones recibidas, tengo el honor de comunicarle que en lo suce-

sivo no pasarán por la censura los artículos relacionados con los asuntos siguientes:

Primero.—Información de teatros, toros, «cines y deportes».

Segundo.—Informaciones municipales.

Tercero.—Informaciones telegráficas y recortes de periódicos nacionales y extranjeros «que no se refieran a asuntos que tengan censura».

Cuarto.—Reportajes sobre materias ajenas a la política y «que no se refieran a asuntos censurables».

Quinto.—Trabajos de vulgarización científica y literaria.

Sexto.—Referencias oficiosas de los Consejos de ministros, pero no las ampliaciones.

Séptimo.—Publicidad «en cuanto no se refiera a asuntos censurables».

Fragments sense comentaris

—o—

Els esdeveniments de Vich

Els esdeveniments de Vich ens són dolorosos doblement. D'una banda veiem la tragèdia que pressentíem així que començà l'agitació, principalment en aquella ciutat, i que temíem també per altres; i d'altra banda la tristíssima inutilitat del sacrifici. El dol de la ciutat de Vich el compartim intensament i podem dir que és compartit per tota la nostra terra.

Els abusos de les autoritats a Vich durant el Directori, foren tan greus i duts a terme amb tant descaradament i cruïda, que això sol excusaria l'agitació dels esperits en aquests moments en què se senten una mica lliures. Però, com més raó hi havia

per reclamar justícia, més calia tenir serenitat i ordre en els procediments a seguir per obtenir-la.

Per caritat cristiana havíem de perdonar les ofenses personals innúmeres i dures, infligides abusivament des del poder. Per justícia, per ordre públic i per seny polític no podien romandre impunits els desordres administratius, les destitucions injustes de personal degudes solament a venjances de baixa política, els empresonaments i les multes igualment vindicatives. Tot això reclama una reparació serenament ponderada i fermament sostinguda.

Doncs bé, ni per caritat cristiana ni per política no convenien les turbulències públiques, les agitacions als carrers d'una joventut generosa i que ha sofert de l'escàndol d'aquests anys de grossera tirania. Les turbulències només afavorien els culpables en aquests moments en què se'ls obria un judici públic. I és ben fora d'hora i ben estèril enterbolir aquesta justícia amb commocions públiques.

Demanem a la joventut que esperi més d'una justa revisió de la tasca del Directori, i duta a terme legalment, que d'un acte violent que es pot convertir en dol pels mateixos que havien sofert de la injustícia passada, com s'ha esdevingut a Vich, i demà es pot esdevenir igualment en altres llocs. Ara el sentiment profund de dol, ens hauria de servir per afermar més el propòsit de dur estrictament a maneres legals la revisió dels possibles abusos de la Dictadura.

(De «El Matí»):

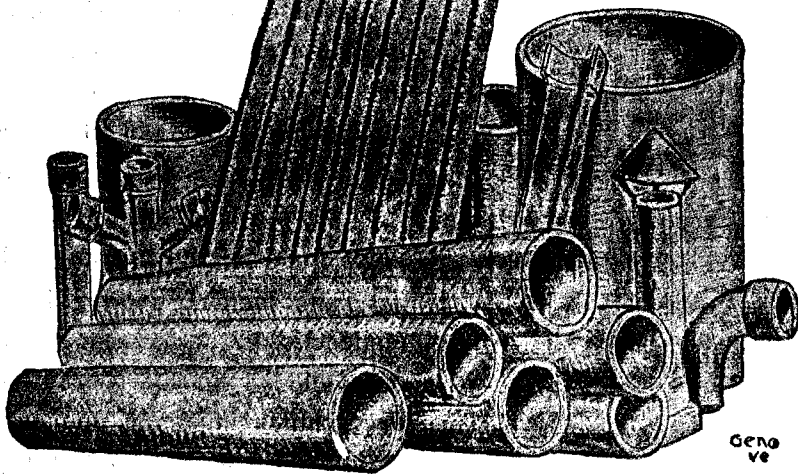
El pagament de la taxa del rodatge

La Gasetta de Madrid del dia 26 d'aquest mes publica una circular del Patronat del Circuit Nacional d'Afermats especials, en la qual es diu que davant les queixes rebudes sobre el curt termini que es va donar per al pagament de la taxa de rodatge de 1927 i 1928, que va cloure's el dia 20 d'aquest mes, s'ha acordat ampliar el dit termini fins al 31 de març.

L'Institut Agrícola de Sant Isidre, en fer-ho públic, recorda que els agricultors que ja tenen pagada la taxa de 1927 i en puguin exhibir el rebut, han de pagar solament 0'75 ptes. com a import de la placa d'excepció de 1928, i els que no puguin acreditar el pagament de la dita taxa per l'exercici de 1928 han de proveir-se de la corresponent placa d'excepció de 2'50 pessetes d'import.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

URALLITA

La millor tuberia per a conduccions a pressió

Agència amb dipòsit a Granollers

Despatx: F. Torras Villà, 31

Magatzem: Carrer Llíri, 23